

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 8 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	--

Religia la popoarele din Orient.

De: Prof. Constantin Rudneanu.

Viața sufletească a popoarelor are darul de a ne lămuri anumite însușiri caracteristice — cari totodată denotă și caracterul specific al unei civilizațiuni bine determinate.

Dela începutul existenței sale ființa umană a fost chinată de o mie de întrebări, cari toate se refereau la *viață* și la *moarte*. În fața acestor întrebări, omul a trebuit să răspundă, trezindu-se din somnul indiferenței.

În afară de lumea vizibilului, mai era o altă lume nelămurită încă, care aștepta să fie înțeleasă.

Religia, forma superioară a gândului dintre Divinitate și om, a răspuns în mod categoric, iar cultele diferitelor religii, ne arată drumul omului din Orient, din acel Orient, de unde au izvorât cele mai multe religii.

Străbătând istoria popoarelor orientale, rămânem uimiți de acea civilizație, pe care veacuri dearândul a întreprins-o omul, stăpânind tot mai mult natura, prin acel gând meșteșugit, pe care l-a pus în serviciul unei lupte îndelungate, pentru crearea celor mai temeinice opere de artă, literatură și știință. În toate aceste manifestări artistice nu trebuie uitat faptul, că lumea Orientalilor, n'a pierdut nici o clipă din vedere **puterea Divinității**. Elementul principal al creațiunilor artistice, literare, era *cel religios*.

Divinitatea a înrăurit mersul general al Egiptenilor, un popor cu aproape 4 milenii de civilizație, înainte de Hristos. Tot astfel sunt interesante din punct de vedere religios, popoarele: Chaldeo-Asirienii, Evreii, Fenicienii, și Medo-Perșii.

„Egiptenii au fost cei mai religioși dintre oameni” după expresia lui Herodot,

iar un scriitor de pe la sfârșitul imperiului roman spunea: „Egiptul este imagina cerului, templul lumii, sediul religiunilor”.

Arheologii egipteni au fost uniți de acel gând religios al lor, care s'a manifestat în toate domeniile vieții, toate monumente lor își au origina în credința religioasă a zeilor. Egiptenii „vedeau pe Dumnezeu pretutindeni în univers, ei trăiau în el și pentru el”. Soarele ocupă un loc de frunte în viață: **Osiris, Isis, Horus**. Cultul animalelor deasemenea era practicat de Egipteni: vaca, taurul, numit și *zeul Hapis*, care reprezenta sufletul lui Osiris și al lui *Ptah*; atunci când murea îl așezau într'un mormânt special numit *Serapeum*.

Iată ce ne spune Herodot, cu privire la acest cult al Egiptenilor: „La unii dintre Egipteni crocodilii sunt sfinți, la alții însă nu, ci tratați ca dușmani. Iar ceice locuiesc în preajma Tebei și a lacului Moisis îi socotesc îndeosebi sfinți. Însă și unii și ceilalți cresc câte un crocodil deprinzându-l a fi mângăiat cu mâna; le pun în urechi cercei cu pietri prețioase și de aur; le pun și brățări la picioare dinainte; îi hrănesc cu bucate alese și cu animale jertfite și-i îngrijesc ca să trăiască cât se poate de bine. După ce mor, îi îmbalsamează și-i îngroapă în niște sicrie sfinte”. (Herodot, II, 69).

Credința în nemurirea sufletului, acel *Ka*, „*Dublul*”, care nu părăsește niciodată corpul îmbalsamat, sufletul luminos se îndepărtează, dar iarăși revine. Ceremoniile religioase erau deosebit de fastuoase, Egiptenii se deprinseră atât de mult cu zeii, încât se încetățenise ideea că statul însuși este condus de zei — iar „*faraonul*” era de drept divin.

Chaldeo-Asirienii deasemenea își datorau întreaga lor existență zeilor, fenomenele naturii erau adorate, iar fenomenele mișcării circulare se manifestau în astre. Zeul principal din epoca

sumeriană era „Enlil“, Asirienii aveau pe „Asur“ și Babilonenii pe „Marduk“. Aveau o serie întreagă de obiceiuri religioase, aduceau jertfe, iar magia a jucat un rol extraordinar în viața lor. Fenicienii aveau deasemenea o religie barbară — concepția de jertfă era una dintre cele mai crude — zeii principali erau **Baal** (Soarele) **Astartea** (Zeița primăverii). Zeului Baal îi aduceau jertfe omenesti. era adorat în diferite orașe. Cultul acesta a fost transpus de coloniștii feniceni: „Melkart, marele zeu al Tirului n'a fost altul decât *Baal* din metropolă, găsim următoarea inscripție: „*Zeului Melkart, zeu din Tir*“, unde veniau toți ceice aduceau jertfe, în frunte cu marele preot.

Ofrandele aduse zeilor erau expuse pe munți, la o înălțime anumită, pentruca să nu fie conturbați de nimeni. Moloch cerea sacrificii umane și voia ca copiii să fie arși înaintea lui. Astartea, cea războinică și voluptoasă avea preotese pe niște curtezane sfinte. Scriitorii greci și latini se ridică contra atrocității cultului Fenician, care a fost transpus la Cartaginezi. Aci era statuia zeului *Baal-Hamon*; cu timpul populația a adoptat cultul grecilor, dar cu foarte puternice urme asiatice. (René Menard et Caude Sauvageot: *Institutions Religieuses*, Paris, pp. 82—83).

Dintre popoarele orientale, singur poporul evreu, a avut credința într'un singur Dumnezeu (monoteism). Iehova era Dumnezeul Evreilor și dușmanul celorlalte popoare. Monoteismul evreilor a fost cea mai grandioasă moștenire ce a lăsat-o vre-un popor în materie de religie. — Biblia are o valoare deosebită, în ea găsim istoria poporului evreesc, felul de a fi al poporului, toate obiceiurile, credințele, păcatele acestui popor, care a jucat un rol în lume, în cece privește oscilațiile dintre politeism și monoteism, până ce a rămas la *credința monoteismului*. Ideile profetilor, ideea mesianică, ne interesează, îndeosebi pe noi creștinii. Mai amintim *duatismul* Medo-Perșilor, credința dată de Zoroastru, în doi zei: *Ormuzd* și *Ahriman* — (Lumina, Binele și Intunerecul). Morala acestui popor a fost înaltă, ea este reflectia blândei și a bunătății regilor medo-perși. Cultul lor a fost *focul purificator*, sub formă de flacăra. Ei n'aveau nici statui, nici temple, ceremonia religioasă se făcea pe înălțimi, preoții lor erau *magi*.

Cercetătorii vieții popoarelor din Orient n'ar fi putut reconstitui civilizațiile acestor popoare — fără să studieze cu amănuntul *religia* acestor popoare. Toate monumentele celebre, ce au fost ridicate în lumea orientală,

au fost făcute cu scopul bine determinat, de a preamări Divinitatea.

Transmițătorii civilizației din Orient în Europa au fost Fenicienii, ei prin călătoriile lor au împărtășit din tainele Asiei și Europei, numai așa a putut lua naștere civilizația egeeană.

Azi, toate aceste forme de religii ne apar bizare, fiindcă ele ne arată imensa umilință a omului în fața naturii — sau chiar a unor persoane vii, cari erau deținătorii puterii divine, cum era *faraonul*, sau alt împărat despot din Orient.

Foarte bună este caracterizarea d-lui N. Iorga, care spune: „Grozav dispreț față de om și grozavă robie a lui! Dar el știe măcar ce este, ce poate fi, ce i se îngăduie. El are în marginile sale liniștea, din care sigură iese, marea creație. De aceea în Orient, piramida hipogeul imens, pictura templelor, minunea juvaierelor, toate acele comori de îndeplinire, de sugestie, fără de care Grecia n'ar fi fost. Se poate trăi în ilusia unei fericiri strict determinate supt aripile vulturului Horus, și supt sceptrul greu al Zeului Asur“ (N. Iorga: *Ideii asupra problemelor actuale*, pp. 22—23).

Religia popoarelor orientale a determinat și forma politică a monarhiilor despotice, sau mai bine zis — *theocratice* — fiindcă monarhul era de drept divin. De aci a emanant apoi, o serie întreagă de concepții, cu privire la arta de a governa statele în Orient. Religia Orientului a influențat mersul general al omenirii într'o formă oarecare, ajungând treptat la noile forme de azi, ale *spiritualizării și perfecțiunii*.

Cuvânt de deschiderea Congresului preoțesc dela Turda.

De iconom-stavrofor Dr Gh. Ciubandu
preș. Asoc. „Andrei Șaguna“

I. P. Sf. Părinte Mitropolit,
Prea Sfințiți Părinți Episcopi,
Iubiții noștri Oaspeți!

Preoțimea ardeleană e bucuroasă de a se fi intrunit azi, aici la Turda, în al XV-lea congres anual al său.

Ca întâia noastră datorie de conștiință, am înălțat rugăciuni la sf. Biserică, pentru odihna sufletului Voievodului Erou și Martir național, Mihai-Viteazul și i-am adus rugăciuni și flori, în semn de pios omagiu și la locul sfârșitului său pământesc.

Asociația noastră „Andrei Șaguna“, — numită după Marele Mitropolit deschizător de drumuri nouă, organizator neîntrecut, a fost inactivată la anul 1919, prin Congresul preoțesc dela Sibiu, după stăruințele

Aceluia, care — atunci profesor de teologie și preot — astăzi este Mitropolitul nostru Nicolae.

Din cei 17 ani de existență a Asociației noastre, numai anii 1920, 1928 și 1932 au rămas fără de congrese anuale. În cursul acestei existențe, Asociația Clerului Ardelean s'a ocupat, în fiecare rând, de problemele ce ni-se păreau cele mai actuale, începând cu chestia unificării bisericești.

Congresele de mai apoi, după problemele de cari s'au ocupat, au avut caracter: catihetic, misionar, liturgic. Altă serie de congrese s'au ocupat de Reforma agrară în raport cu Biserica și Clerul și de reforma învățământului teologic; — ori ne-am încopiat în viața mare bisericească, prin congrese comemorative, ca cel dela 1925, comemorând Sinodul I ecumenic dela 325, apoi congresul dela 1931, ținut la Alba-Iulia pentru cinstirea memoriei mucenicilor și luptătorilor ortodocși ardeleni din vremea călugărului Sofronie dela Cioara. Tot așa, prin congresele din urmă, dela Cluj, Sibiu și Caransebeș, ne-am încadrat în sărbătorile de sfințirea catedralei dela Cluj și de înactivarea „Frăției Ortodoxe Române” și în marele praznic bănațean, având în centrul lui, pomenirea marelui episcop Ioan Popasu.

De sine înțeles, n'am uitat, la nici unul din aceste congrese, nici de celelalte probleme curente, cari interesau soarta Bisericii și neajunsurile Clerului.

Toate aceste congrese, afară de cele trei din urmă, se reoglinesc în „Analele”, ce am tipărit, despre decursul lor și încadrând și operatele prezentate Congreselor. În timpul din urmă, adică de trei ani încoaci, însă, nu am avut condițiile necesare de tipărirea Analelor noastre, pentrucă într'o vreme am avut cheltueli cu delegații de ale Clerului, pe la factorii de conducere din centrul țării și pentrucă avem neajunsuri și în privința plății modestei cotizații anuale de 50 Lei, din partea membrilor Asociației noastre.

Omisiunile acestea, însă, trebuie cumva înlăturate, pentruca prin continuarea publicației noastre oficiale să avem continuitatea bunelor mărturii despre străduințele și lucrările Congreselor noastre din trecut și pentru orientarea celor ce vor urma.

Și, dupăce prin ultimele trei congrese consecutive, ni-am dat asistența de colaborare cu ceilalți factori, — iată-ne acum întruniți într'unul din obișnuitele noastre congrese.

*

Din prilejul Congresului de astăzi, ori cât de scurt ne este timpul de o singură zi a lucrărilor în loc de două zile, cât aveam în trecut, trebuie să facem, totuși o scurtă privire asupra vieții noastre de obște.

Dela ultimul nostru congres din toamna trecută, două venerabile și remarcabile figuri din Episcopatul Mitropoliei noastre au părăsit cele trecătoare ale vieții: Prea Sfințiii de pie memorie *Roman* al Orăzii și *Nicolae* al Clujului. Amândoi, încărcăți de ani, înfrumusețați cu realizări de mare preț în viața eparhiilor lor, ale căror primi Chiriarhi li-au fost, au avut mare grije de sf. Biserică și de slujitorii altarelor, relevându-se și ca ocrotitori ai Asociației noastre. Intrați și ca ctitori de viață românească în istoria eparhiilor lor și în istoria Neamului, amintirea lor va rămânea vie în sufletele noastre și în rugăciunile noastre.

Dumnezeu să-i odihnească în lăcașurile Dreptilor!

*

Pe cât de duiosă a fost despărțirea de aceia, pe cari Domnul i-a chemat la Sine, tot pe atâta ni-a fost de mare bucuria — și ni sunt mari și nădejde

— de felul cum s'au îndeplinit scaunele episcopesci: cel dela Arad, devenit vacant de mai nainte de ultimul nostru congres și cele două dela Oradea și Cluj. Prea Sfințitul *Andrei* aduce în scaunul episcopesc al Aradului o energie și experiență multiplă, sprijinită pe o caracteristică tăcere care-și află plăcerea în muncă neînteruptă și în dragostea de ordine și disciplină, cari își cer locul cuvenit în viața bisericească. — Prea Sfințitul Episcop *Nicolae* al Orăzii, înaltă în scaunul episcopesc o tinereță, plină de erudiție și de energie, cari își vor găsi, de sigur, la Oradea, cel mai bun loc pentru desfășurarea lor, la o frontieră prea expusă geograficește, politicește și din punctul de vedere al subverziunilor minoritare de tot felul. — Iar la Cluj, Prea Sfințitul *Nicolae*, până ca ieri profesor și rector de Academie Teologică și secretar general al Asociației noastre de 13 ani, aduce dela Sibiu la Cluj lumină de cărturărie și inspirație bisericească, unită cu simțul educativ al pedagogului religios, pe care-l așteaptă, la Cluj — în lumea școalelor de tot felul până sus la Universitate — marea misiune de inspirator și animator al Tineretului pentru Hristos și Ortodoxie.

Toți trei; reprezintă ceea ce era mai indispensabil pentru prosperarea celor trei eparhii văduvite.

Dumnezeu să ni-i țină, pe toți trei, la mulți ani!

(Urmează)

Vizitațiunea canonică la parohiile din Banatul iugoslav.

Retișor. Fiind la o distanță de 2 Km. retișoreni așteaptă Arhiepiscopul cu o trăsură, trasă de 6 cai albi, splendid aranjată. Ceilalți însoțitori se urcă în alte trăsuri, cu câte 4 cai.

La o răscruce de drum, vlaicovicenii își luau adio, iar retișoreni, încălecați pe cai ce scăpărau scânteii și în sunete de fanfare primă pe Stăpânul.

Erau momente de deliriu!!

Caravana de trăsuri pornește spre *Retișor*, precedată de falcii călăreți și de bicicliști.

Comuna era în plină sărbătoare, frumos decorată cu covoare și porți triumfale. La una din porțile frumos aranjate dl notar *Nazdenov* și dl primar *Luchici* aduc omagiul comunei politice. În fața bisericii pâr. *C. Lăpădat*, în fruntea unei litii impunătoare primește Arhiepiscopul, cu cuvinte calde și emoționante. În dangătul duios al clopotelor, Arhiepiscopul intră în biserică, unde se înalță rugăciunea de mulțumită. P. S. Sa este impresionat de primirea caldă, ce l-s'a făcut ca reprezentantului bisericii române ortodoxe.

Pornind dela împrejurarea, că biserică din *Retișor* este foarte veche și nu mai corespunde recerințelor sufletești de azi, P. S. Sa, face o potrivită asemănare între suflet și locașul dumnezeesc. Sufletul creștinului — zice între altele P. S. Sa — este o icoana a sfințeniei față de Mântuitorul și față de întreaga sfântă Treime. Viața creștinului manifestată prin biserică este rouă, este cadrul icoanei lui Iisus Hristos. Deci sfințenia sufletească a unei comune se poate constata după felul cum se prezintă biserică acelei comune. Cu sfaturi părintești îndeamnă retișoreni să-și zidească o biserică demnă de renumele lor.

În exclamațiile entusiaste ale mulțimei, P. S. Sa cu suita se reîntorc la casa parohială, unde Dna preoteasă *Lăpădat* oferă o masă copioasă. Într'o atmosferă

sărbătorească, dl învățător T. Răbăgia, acum pensionat, declară că cedează un plaț (teren) în memoria fiicelor lui răposate, pe care să se zidească biserică, în centrul comunei.

Declarația acestui viitor ctitor a produs impresie puternică.

După revizia oficiului parohial și după ce P. S. Sa vizitează casa culturală, ne reîntorcem în aceeași însuflețire; cu banderiu, fanfara condusă de dl Doncea, trăsuri la Vlaicovaț, de unde pornim cu automobilele la Voivodinț.

Voivodinț. După câteva peripeții ne apropiem de Voivodinț. Trăsuri, călăreți ne întâmpină la mari depărțări. Treascurile anunță sosirea. În fața unei porți de triumf frumos împodobită dl primar I. Mioc binevențează Stăpânul.

Înainte bisericii mulțimea apleacă să primească binecuvântare arhierescă. Fanfara condusă de dl I. Colojară ne primește cu marșuri sguuitoare. Corul, sub bagheta dlui învățător Sima intonează puternic: „Pre Stăpânul și Arhierul nostru”...

Preoții locali: Oct. Păuța și L. Dée primesc Arhipăstorul în fața intrării principale a bisericii.

După rugăciunea de mulțumită P. S. Sa își îndreaptă cuvântul duhovnicesc către mulțimea ce-i savura cuvintele. Pornind de la cuvintele Mântuitorului: „Iată stau la ușă și bat”. P. S. Sa, îndemnat de această poruncă vine să bată la ușa sufletului și să vestească cuvântul lui Dumnezeu la fiii îndepărtați. Atrage binevoitoarea atențiune, în interesul neamului, asupra depopulării comunei, ce rezultă din scăderea nașterilor. Explică apoi cum se poate împărtași creștinul de darurile cerești prin sfintele Taine, insistând mai ales asupra cununiei.

Însoțit de admirația mulțimei, P. S. Sa vizitează oficiul parohial la păr. Păuța.

În aclamațiile credincioșilor plecăm cu automobilele, pe la asfințitul de soare, spre comuna de graniță: Coștei.

Coștei. La un Km. de la granița României, apare de după deal frunțașă comună Coștei. În culmea dealului ne așteaptă trăsuri cu 4 cai frumos înflorați.

La marginea comunei dl primar I. Panciovan exprimă bucuria locuitorilor și dragostea lor față de înaltul Ierath, oferindu-i pâine și sare, ce le aduc ca un omagiu vlădicului lor iubit. Fanfara, sub conducerea dlui Draghici intonează marșuri triumfale. În fața unei falnice porți de verdeață elevul Picie, înălțat pe un scaun rostește curajos o poezie omagială și sugestivă ce a impresionat adânc pe auditori. Pe drumul așternut cu flori de dragălași copii de școală, înșiruiți pe cele 2 părți ale drumului, Prea Sfințitul se apropie de casa culturală, unde se săvârșesc slujbele dumnezeiești, fiind biserica în zidire. În fața uși de la casa culturală așteaptă pe Stăpânul și Arhierul lor, preoții locali: V. Trailovici, Oct. Trailovici și I. Jumanca, înconjurați de membrii bisericii și corul bărbătesc condus de dl Draghici, ce intona cu multă măiestrie imnul arhieresc. Săvârșindu-se rugăciunea de seară, P. S. Sa vorbește mulțimei adunată ca la o denie de Paști, despre virtutea iubirii, ce este temelie vieții creștine.

În temeiul poruncii date de Mântuitorul, credincioșii trebuie să se iubească ca frații într'olaltă. Iubirea creștină și alipirea față de biserică vor fi stimulentele pentru terminarea monumentalei biserici, ce va continua și va păstra peste veacuri comoara creștină.

Fiind de-a binelea înnoptați, P. S. Sa nu mai poate cerceta pe cei 3 preoți, rămânând ca matricolele să se aducă spre revizuire în altă comună din proxima zi.

Cu aceasta P. S. Sa a cercetat ultima comună din *tracul Vârșetului.*

(Urmează)

CUVÂNTARE

rostită de dl Dr. Cornel Corneanu în Sacul la organizarea dela 1 Noembrie 1936 a cercului din Valea Timișului al F. O. R.-ului.

Iubiți mei frați,

Fășia de pământ, înrouată de undele îmbujorate ale Timișului bătrân și hotărnicită la meazănoapte de Tapia sfărâmării lui Decebal (anul 102), iar la meazăzi de Tibiscum-ul înălțării făuritorului de neam Traian, a trăit sub aripile ocrotitoare ale vulturului roman și plămădirea și și postate inegalate din epeea neamului.

Fiecare fărâcă din acest pământ constituie un agneț sfânt din prescura, dospită în pătămiri bimilenare, a *tradiții bândătene.*

Incadrate în istoricul district Caran, salba de holde de aur și șireagul de mărgean al colinelor, întotdeauna însoțite, ale acestor istorice meleaguri, au rodit în cursul slăvitelor cotituri de răsvrătire națională ale leaturilor apuse un climat românesc specific, cu hotărtoare creațiuni naționale pentru Logoj și ortodoxe pentru Caransebeș.

În capitala acestui district, în „oppidum”, în „civitas”, Căvăran a ființat încă în veacul al XIII o monumentală biserică, care — fără îndoială — a dominat viața religioasă, culturală și socială a acestui aret. Nobilii, cnezii și demnitarii districtuali cu proprietăți în localitățile cu așezări și mărturii romane, și astăzi grăitoare, ale latinității noastre, au semănat și ei altare, construite în cursul veacului al XIV-lea din materialul bogat al castrelor, cutropite de năvălirile barbare. În aceste biserici au slujit preoți-mucenici, luminători prin veacuri ai „unei vremi ce va să vie” și pentru neamul sfârșit de atâta jale, iar în tinda lor aprindeau statornic candelă conștiinței naționale propovăduitori neosteniți ai slovei românești.

Acești apostoli ai credinței și ai luminei, proptiți în avântul lor martirizat prin permanente sacrificii de stolurile cucernice ale brăzdătorilor ogoarelor strămoșești, au înfiripat *doctrina națională, biserică, culturală și socială a acestui Banat,* care a animat deopotrivă și pe tribunul Eutimie Murgu și pe cel dintâi vlădică român al Banatului Ignatie Vuia, pe Andrei și Alexandru Mocsonyi, pe Constantin Radulescu, pe Coriolan Brediceanu, pe Dr. George Popovici și pe Dr. Valeriu Branisce ai Logojului, dar au însuflețit și pe Ioan Tomici, pe Constantin Diaconovici-Loga, pe Traian Doda, pe Ioan Bartolomeiu, pe episcopii Ioan Popasu și Nicolae Popea ai Caransebeșului și legiunile, întotdeauna nebiruite, ale falnicilor lor grăniceri.

Urmașii lor în vrednicia muceniciei naționale sunt: preoții Ioan Ștefanovici al Măntăului, înălțat deputat sinodal și asesor consistorial în senatul strâns bisericesc, Nicolae Șciopone al Remetei, onorat cu aceleași demnități, deputatul sinodal al Zgribestiului și asesorul consistorial în senatul școlar George Gașpar al Criciovei, de toți veneratul Dimitrie Blajovan al Sacului, animatorul lui George Ioanovici în redactarea Statutului organic Ioan Bontilă al Logoșului, Antoniu Balaci al Ohabei, bătrânul mag. Dionisie Popovici al Tincovei, părintele distinsului nostru compozitor și cântăreț Timoteiu Popovici, azi profesor al Academiei teologice din Sibiu, realizatorul Aureliu Spătan, al cărui duh ne umbrește și astăzi în această sfântă biserică, ridicată acum un veac, dar îmbrăcată din nou în aceste podoabe de mare preț prin cucernicile sale osteneli; învățătorii: Constantin Popovici al Jdioarei, ales în mai multe cicluri deputat sinodal, Nicolae Birăescu din Peștere, Gheorghe Frana din Rugi și Pavel Jurcescu din Ruginosu, purtători până la săvârșirea lor din viață a straielor plugărești, deputatul celui dintâiu Parlament al României întregite Gheorghe Lipovan al Maciovei, însuflețitul Iuliu Ioanovici al Jenei și veteranul îndrumător al generațiilor de aici, Vasile Tărianu.

Zgribestiul ne-a dat pe notarul Nicolae Șciopone, Cliciova pe senatorul orășănesc și ajutorul de primar al Caransebeșului Aurel Doboșan, Gavojdia pe tutorele orfanal și ajutorul de primar al Logoșului Simeon Popetișu, foști deputați sinodali, Gavojdia ne-a mai dat și pe naționalizatorul învățământului bănățean Ioan Petrovici, Căvăranul pe profesorul universitar Dr. Constantin Daicovici, desgropătorul Sarmiseghetuzei, iar Selbăgelul pe mecenatele Dr. Petru Borlovan, temeliitorul cu 100.000 coroane aur al mitropoliei, pe care Banatul României-mari nu va înceta să și-o reclame și în viitor cu îndoită stăruință.

Această vale a mai dat deputați sinodali preoțești pe Dr. Iosif Olariu, Gheorghe Peșteanu, Mihai Pocreanu, Dr. George Popovici, Filaret Musta, Dr. Iosif Badescu, iar mireni pe Anton, Victor și Alexandru Mocsonyi, pe Iuliu Petricu, Ștefan Antonescu, Dr. Iosif Miescu, Iulian Ianculescu, Dr. Liviu Marcu, Virgil Tomici, Titu Hațeg, Dr. Ștefan Petrovici, Dr. Petru Mladiun, Dr. Petru Corneanu, Dr. George Dobrin și Dr. Aurel Oprea. Și a trimis în parlamentul maghiar după lupte înverșunate cu stăpânirea sugrumătoare a conștiinței bănățene fruntași, ca Aloisiu Vlad, Iuliu Petricu, George Serb și Dr. Ștefan Petroviciu.

Vieața și făptuirile lor românești și creștinești în vremuri de opresiune națională au încheiat marea operă a fericirilor lor precursori din această istorică vale a Timișului, în care domeniile spărilor¹⁾ de legea ortodoxă au înflorit multe și însemnate danii pentru biserică și neam.

În slujba acestei doctrine stăm și noi și înțelegem să aducem orice jertfă pentru înfăptuirea *ideii bănățene*, înmugurită din tulpina ei.

Căci, iubiții mei frați, noi credem în Banatul românesc și ortodox și mărturisim această credință a noastră nu numai pentru mântuirea sufletului bănățean, ci și pentru izbânda luptei; ce o ducem dela Unire încoaci în scopul îndeplinirii dezideratelor atât de firești și atât de românești ale provinciei noastre. (Urmează).

Biserica*).

„Pe aceasta piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui pe dânsa”. (Mat. 16, 18).

Mult Stimat Domnule Președinte,
Cucernici Frați Preoți și
Frați Creștini,

La fiecare sfântă liturgie mărturisim într'un gând credința noastră: „într'una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserica”. Facem aceasta, pentru că cea mai importantă, cea mai folositoare și cea mai sfântă instituțiune ne este în viață sfânta noastră Biserica.

Ca să putem fi luminați pe deplin despre însemnătatea ei pentru fericirea și mântuirea noastră, vă voi spune următoarea asemănare:

Era odată un tată care avea mulți fii și mulți supuși. Ei trăiau într'o țară prăpădită, plină de supărări și năcazuri. Într'o zi tatăl, plin de grijă și iubire se adresă fiilor săi și le zise: iubiții mei, năcazurile și durerea voastră mă neliniștesc și mă supără foarte mult, de aceea doresc să vă scap de toate acestea. Departe, peste un ocean necuprins de mare mi-am pregătit, prin multe și mari sacrificii, o patrie nouă, plină de bucurii și fericire. Acolo doresc să vă conduc pe toți și eu acolo cu voi să fiu în cea mai desăvârșită pace și deplină bucurie. Eu merg înainte ca să aduc totul în ordine și apoi la timpul său veți veni și voi acolo. Așa vorbea Domnul. Dar fiii săi, întristați și grăiră: prea bunul nostru părinte, țara această fericită într'adevăr noi nu o vom putea vedea, căci e foarte departe, și între ea și noi e marea aceea nemărginită. Cine ne va arăta drumul, cine ne va conduce peste mare și cine ne va aproviziona cu cele trebuincioase într'o călătorie așa de lungă?

La aceasta iubitorul părinte cu radioasă dragoste le răspunde: Fiilor, de toate acestea m'am îngrijit. Vedeti, acolo e o corabie bine construită care va putea lupta și cu cele mai puternice valuri și furtuni. Corabia e prevăzută cu o busolă, cu care vă veți orienta pe mare, și am pus-o sub comanda unor iscusiți.

1) marilor proprietari.

*) Predică rostită Duminecă în 1 Noembrie 1936 din prilejul descinderii F. O. R.-ului în Sacul.

marinari. Apoi, din belșug veți afla acolo mâncările cele mai alese, ba chiar la caz de nevoie și medicamentele cele mai bune. Deci, oricare dintre voi veți putea deveni cetățenii acelei țări; se cere însă să întrați în corabie și să vă folosiți de mâncările și medicamentele de acolo.

Frați Creștini,

Asemănarea aceasta se poate înțelege foarte ușor. Părintele plin de iubire este unul născut Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos. Fiii Săi suntem noi oamenii: țara plină de mizerii e viața pământească, trăită fără Dumnezeu; țara fericită e împărăția lui Dumnezeu; corabia este Biserica; mâncarea și medicamentele din corabie sunt cuvântul lui Dumnezeu și grația divină.

Dupăcum în țara din asemănarea aceasta nu s'a putut ajunge fără corabie, așa nici noi oamenii în viață, fără Biserica lui Hristos nu putem să fim fericiți, dar nu ne putem nici mântui spre fericire vecinică. Pentru noi și pentru a noastră mântuire a întemeiat însuși Fiul lui Dumnezeu Biserica Sa, a temeluit-o pe dumnezeasca Sa învățătură, a rămas capul ei nevăzut și o conduce prin Duhul sfânt, împreună cu organele ei văzute, până la sfârșitul veacului. Deci, fiind capul și conducătorul Bisericii însuși Domnul nostru Iisus Hristos, într'adevăr nici „porțile iadului nu o vor birui“.

În ființa ei Biserica ce o mărturisim în simbolul credinței, nu e lăcaș de închinăciune, nu e clădire de material mort, ci e compusă din noi creștinii de acum și din toți oamenii cari au primit sfântul Botez; au crezut și cred, au trăit și trăiesc după învățăturile Mântuitorului Iisus Hristos. Sfântul Apostol Petru în a II-a sa epistolă (cap. 2, v. 1) zice: „Și voi înșivă ca niște pietre vii, vă zidiți casă duhovnicească, preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Iisus Hristos“.

Pentru mântuirea oamenilor, prin Biserica Sa, Mântuitorul a întemeiat împărăția cerurilor sau împărăția lui Dumnezeu. Aceasta este de trei feluri:

Mai întâiu ceva intern, sufletesc, adică o multitudine adâncă pe care o simte în sufletul său omul care se știe împăcat cu Dumnezeu și stă în neîntreruptă legătură cu El. Despre aceasta zice Mântuitorul: „Împărăția lui Dumnezeu este în voi“. (Luca 17, 21).

Apoi, este ceva văzut, o organizație sau o instituție, care poartă grijă de mântuire și caută să o realizeze cu ajutorul grației încredințate ei de Mântuitorul. Aceasta este Biserica, pe care Domnul Hristos o preînchipuiește și o aseamănă în parabolele Sale cu semanța de muștar, cu aluatul, cu năvodul, cu țarina etc. În Biserica găsește omul tot ce-i este necesar pentru mântuire: învățătură adevărată, pilde învățătoare și grația mântuitoare, care se împărtășește prin sfințele taine și ierurgii. De aceea o maximă patristică zice: „Extra ecclesiam nulla salus“, adică numai cine este bun creștin, adevărat fiu al Bisericii, numai acela se mântuiește. Biserica este dar așezământul mântuitor prin excelență și cea mai înaltă școală de moralitate.

Al treilea, împărăția lui Dumnezeu este și ceva supranatural, este împărăția glorioasă a lui Dumnezeu și fericirea de nedescris ce vor gusta dreptii, ca cetățenii ai acestei împărății, după trecerea lor din această viață. Atingerea acestei fericiri pur spirituale este scopul ultim și suprem al Bisericii creștine. Această fericire o vestește Mântuitorul prin ospățul de nuntă al fiului de împărat, prin parabola celor 10 fecioare, prin șede-

rea săracului Lazar în sânul lui Avram și a celor 12 Apostoli pe douăsprezece scaune de judecată la ziua cea de apoi.

În fine nu este chestiune, nu este împrejurare din viață, nu este persoană, instituțiune, acțiune etc., pentru care morala creștină să nu aibă răspunsul cel mai potrivit, sfatul cel mai bun. Conștiința, libertatea, virtutea, păcatul, datorita, dreptul etc., toate și-au găsit cea mai deplină soluționare în morala creștină, și niciodată nu se vor da alte soluțiuni, cari să întărească sau măcar să egalizeze soluțiile ei.

Având în vedere cele spuse până acum despre Biserica și având în vedere scopul pentru care am fost făcuți și raportul nostru de creatură față de Creatorul, Dumnezeu Tatăl, tragem foarte lesne concluzia că: Biserica întemeiată de dumnezeescul Său Fiu este absolut necesară pentru mântuirea noastră. Sfântul Ciprian zice: „Cel ce n'are Biserica de mamă, nu poate avea pe Dumnezeu ca Tată“.

Într'adevăr, Biserica, prin Evanghelie, arată tot ce a făcut Dumnezeu pentru om și tot ce trebuie să facă omul pentru Dumnezeu, ca să poată fi cu adevărat fiu al lui Dumnezeu și astfel să se poată mântui.

Dar, Biserica în vederea mântuirii nu numai că învață și dă sfaturi omului, ci îi dă și posibilitatea, mijlocind grația divină prin sfințele Taine, fiindcă omul nu poate singur să se mântuiască fără acest dar, fără acest ajutor. Mântuitorul zice: Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele, și fără mine nu puteți face nimic“. Fără jertfa Lui, fără darurile Lui, omul nu ar avea posibilitatea mântuirii. Ele însă prin Biserica, întocmai ca buciumul ce dă sevă de viață mlădițelor, revarsă darurile Sale bogate celui credincios și îi dă viață. În chipul acesta, prin Hristos omul se sfințește, și ajunge a fi întru asemănarea Aceluia, după al cărui chip a fost făcut. Deci în esența ei, Biserica este o viață tainică în Hristos. Creștinul trăiește în Hristos și Hristos trăiește în el. „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“. (Gal. 2, 20). Prin el suntem înfiați de Tatăl, către care strigăm: Tatăl nostru! Dar la această stare de sfințenie, la starea de fii ai celui Preaînalt ajungem numai trăind întru Hristos și pentru Hristos. Hristos este sfânt, Biserica Lui este sfântă, numai trăind prin Biserica întru El, putem să fim sfinți.

(Urmează)

Pr. V. Soceneanțu.

Dela Logoji...

În ziua de 1 Noemvrie 1936 s'a făcut instalarea noului episcop unit al Logojiului.
Dr. Ioan Bălan.

La recepție a vorbit ca delegat din partea episcopiei noastre. Diaconul *Isaia Suru* profesor de Teologie. Sfinția Sa între altele a spus: „Sunt nespuse de fericit, că mie îmi este dat să îndeplinesc plăcuta sarcină de a talmăci — în numele Prea Sfinției Părintelui Episcop Vasile al Caransebeșului și al eparhiei Sale — sentimentele de bucurie ce ne copleșesc în ziua înscăunării P. S. Voastre ca episcop al Logojiului — sentimente izvorâte atât din

dragostea recomandată de Mântuitorul, ca un semn distinct după care se vor cunoaște *invățăceii săi*, — cât și din convingerea unei fericite *colaborări* pe viitor, — mai ales că P. S. Voastră sunteți cunoscut ca un slujitor, cu multă râvnă pentru casa Domnului. Ori astăzi când *Biserica* lui *Hristos* este atacată așa de mult și când nori grei amenință din toate părțile *scumpa noastră țară*, cu deosebire aici la granița de vest — venirea P. S. Voastre, nu poate decât să ne îmbucure. Deaceia noi, cei din eparhia vecină a Caransebeșului, îmbrăcând astăzi vesmântul bucuriei duhovnicești, ne luăm îngăduința, să Vă dorim din toată inima, să trăiți la mulți ani cu sănătate „spre binele bisericii lui Hristos și, al națiunii noastre românești“.

A răspuns P. S. Sa Dr. Ioan Bălan zicând că este animat de aceleași sentimente, de aceeași dragoste creștinească și de aceeași dorință de colaborare, — colaborare pe care dealtfel și Majestatea Sa regele Carol II i-a pus-o la inimă, când a fost la București. „Și dacă — a spus mai departe P. S. Sa — mă pot mândri cu ceva în viața mea, aceasta este că nici odată, eu n'am scris și n'am rostit, nici măcar un cuvânt contra Bisericii ortodoxe, care este biserica majorității și-mi este așa de dragă“ Roagă pe P. S. Sa Părintele Vasile al Caransebeșului să primească asigurarea acestor sentimente.

Raportor.

Echipa Monografică

a Institutului Social Banat-Crișana din Timișoara la Pojejena-de-Jos. — P. S. Sa Episcopul Vasile binecuvintează și încheie personal lucrările Echipii într-o atmosferă sărbătorească

(Continuare).

Din raportul părintelui Daș, care a făcut o deosebit de frumoasă impresie asupra asistenței, reținem următoarele: „Deși este zi de lucru, prilejuit-ați prin venirea P. S. Voastre, zi de mare sărbătoare, praznic de bucurii sufletești și dragoste creștină, căci astăzi într'acest colț îndepărtat al Eparhiei noastre coboară pentru cea dintâia oară printre fiii părintele, să împărtășească arhieresti binecuvântări și credința să întărească, în limba dulce a maicei, limba românească.

Trecutul comunei Șușca se pierde colbit de influența slavonă și prea puțin cunoaștem din ceea ce a fost — și acel puțin nu spre lauda noastră — până la anul 1896 când venerabilul părinte de pie memorie Alex. Blașiu organizează parohia din această comună.

Până la acel an, deși comună pur românească a depins ca filie de matra Belobreșca, de sub ierarhia Bisericii sârbești. Venind în Pojejena română preotul Alex. Blașiu, în dragostea-i mare față de frați, se interesează și de soarta românilor de aici și prin tactul, abilitatea și experiența sa în această materie, căci despărțise în aceleași condiții încă mai înainte și alte comune, izbuțeste să organizeze și parohia Șușca, cu a cărei orga-

nizare este încredințat. Cu mari greutate și abia după 17 ani dela despărțire se zidește sfânta biserică, la al cărei altar Prea Sfinția Voastră m'ați trimis acum doi ani umil servitor.

De felul cum am păstorit sufletele și am administrat talantul cu care m'ați invrednicit, astăzi trebuie să-mi dau seama. Și nu spun că timpul a fost scurt, nici că lucrul a fost mult, dacă nu l-am săvârșit.

În domeniul spiritual trebuia dat hrană sufletului însetat de duhul Evangheliei; în cel material aveam de luptat cu sărăcia. Dumnezeu ne-a ajutat totuși și în anul acesta am cumpărat casa parohială cu prețul de 60 mii Lei, n'am putut însă repara și biserica, cerând o reparație mai temeinică, nici face mai mult.

În ce privește starea morală a sătenilor, în general este satisfăcătoare; natalitatea este îmbucurător în creștere, iar concubinajul, mulțumită sprijinului dat de autoritățile administrative, aproape a dispărut, rămânând doar cazurile în cari sunt impedimente canonice. Credincioșii cercetează sfânta biserică în Dumineci, se împărtășesc cu sfințele Taine, sunt blânzi, pașnici și buni.

Dacă până aci am arătat partea cea bună a parohienilor mei, mi-a rămas la urmă greul și durerea să ajung și la cea rea. Duhul piericiunii de suflete, sectarismul a atins după războiul cel mare și comuna Șușca, și ne-a răpit dela sânul Maicii noastre biserici 33 suflete iar 12 nevrăstnici stau nebotezați. Tocmai aici în granița, unde unirea sufletească prin credința păstrătoare de neam, de limbă și de lege era mai necesară, găsit-am vrajbă pustiitoare între frați și suflete, astăzi instrăinate de Biserică, iar mâine de Neam. Osteneală multă s'a depus spre readucerea celor rătăciți la matca adevăratei credinți, dar dacă puține roade s'au cules, s'a putut totuși stăvili păcatul de moarte al părăsirii legii străbune.

Un alt păcat, în care de aproape 12 ani trăesc parohienii mei și pe care cu durerea în suflet a fiului ce-și supără părintele, cu multă rușine îl aduc la cunoștința Prea Sfinției Voastre, căci în întreaga Dieceză sunt singurul păstor pe care turma nu-l urmează în această privință este păcatul neținerii sărbătorilor după calendarul îndreptat. Cu toate străduințele depuse — și era aceasta preocuparea mea de căpetenie — nu s'a putut ajunge nici până astăzi la o îndreptare a răului, la o stărpire a rușinii. Puterea cuvântului s'a arătat prea mică și vraja lui prea slabă. Nădăjduesc totuși că generația mai tânără va fi mai înțelegătoare și va da ascultare poruncilor sfintei noastre dreptmăritoare Biserici“...

A urmat apoi slujba sfințirii Troiței, oficiată de însuși P. S. Sa, îmbrăcat în mantia arhierască asistat de păr. diacon T. Roșca, răspunsurile liturgice fiind date de preoții concelebranți. După ce a stropit Troița cu apa sfințită, P. S. Sa profund mișcat de starea alarmantă din această parohie, oglindită atât de suggestiv în raportul părintelui Daș, a ținut o zguduitoare predică, care a cutremurat până în adânc sufletele celor prezenți. Tălmăcind intuitiv și patetic minunata întâmplare de pe malul Genisarethului, căd cei câțiva Ucenici, după o noapte întreagă de zadarnică trudă, la cuvântul Domnului au aruncat mreaja, scoțându-o plină de pești mari, P. S. Sa arată scopul venirii Sale în această comună, îndemnând pe toți să se lase prinși în mreaja dragostei Sale părintești ce-o aruncă acum de pe malul Dunării în parohia Șușca, urmând poruncile Bisericii, care poartă neconținută grijă de mântuirea sufletele noastre. Face istoricul conferințelor ținute de reprezentanții Bisericii ortodoxe în legătură cu problema schimbării calendarului și arată că și reprezentanții bisericii sârbești au aderat

la hotărârile acestei conferințe panortodoxe, hotărâri pe cari apoi nu le-au respectat și nici azi nu le respectă, provocând prin aceasta o serie de confuzii și regretabile turburări, cari în multe locuri au luat caracterul unei rebeliuni sângeroase în sânul Bisericii noastre ort. române.

Își exprimă nădejdea că credincioșii de aici vor da ascultare povețelor părintești, apreciind așa cum se cuvine dragostea ce le-o poartă Episcopul lor, care n'a pregetat să se coboare în mijlocul lor, spre a le indica în persoană calea pe care au să meargă de azi încolo. Rușinea de aici trebuie să dispară; lăsați năimiții și ascultați și urmași glasul păstorilor celor adevărați, cari își pun sufletul pentru voi. Vremile grele pe cari le străbatem pretind dela fiecare Român conștient să dovedească unire în gând și simțire, solidaritate și unitate religioasă și națională. Așa au trăit strămoșii noștri și a fost bine, așa trebuie să trăim și noi ca să fim fericiți. Crucea aceasta, pe care acum am sfințit-o, să fie semnul înfrățirii și unirii voastre. Impărtășește tuturor arhierasca binecuvântare. Ultimile cuvinte ale blândului Ierarh au fost acoperite de strigătul „trăiască“.

De aici P. S. Sa, urmat de întreaga asistență, a cercetat sf. biserică, unde a ascultat interesanta mărturisire a primului ctitor al acestui locaș dumnezeesc, un țaran-zidar, infirm din războiu, aducându-i în fața tuturor mulțumiri pentru fapta lui frumoasă. Biserica, în stilul baroc, obișnuit, are interiorul nezugrăvit, sărăcăcios. Dela biserică P. S. Sa și suita s'a dus la casa parohială controlând registrele și arhiva parohială și onorând apoi cu înalta Sa vizită pe harnicul preot Daș, de activitatea căruia P. S. Sa a rămas deplin mulțumit.

Câteva oficii parohiale nu au satisfăcut încă circularei Nr. 6250 E 1936, de aceea se provoacă, că dacă comuna bisericească are libele de depunere, pe acelea să le trimită imediat Consiliului eparhial, iar dacă nu are, să raporteze fără amânare, că nu are depuneri la Institute de credit, cărora li-s'au aplicat reducerile prevăzute de legea conversiunei.

ȘTIRI

Personale. Prea Sfințitul Părinte Episcop a plecat ieri la București pentru a lua parte la deschiderea Parlamentului, azi 15 Noembrie 1936.

Hirotonire. Prea Sfințitul episcop diecezan a binevoit a hirotoni zilele acestea întru preoți pe candidații: *Simeon Novac*, catihet în *Zlatița* și *Liviu Vinulescu* administrator parohial în *Jitini*.

Congresul asociației Clerului ortodox se va ține în zilele de 18 și 19 Noembrie în Iași. Programul amănunțit se va publica în presă. Jumătatea de bilete de tren cu care vor veni preoții, va servi și pentru întors, cu viza Comitetului.

Desvelirea monumentului protosincelui Dr. Iuliu Olariu, care s'a ridicat în una din piețele orașului Caransebeș, se face în solemne cadre biseri-

cești marți în 8 Decembrie a. c. Preoții din Eparhie, indeosebi cei mai în vârstă aproape toți au crescut sub ochiul vigilent al neobositului profesor și biserican. Ziua în care i se înalță în Caransebeș un binemeritat monument este pentru ei prilej să-și manifeste recunoștința și admirația pentru bărbatul care a făcut cinste nu numai modestei noastre școli teologice, dar și științei teologice în general i-a dat un aport considerabil.

Preoții cari vor fi probabil convocați și în cadrele asociației „Andrei Șaguna“ au binevenitul prilej să stea de vorbă și să discute împreună, sub conducerea P. S. Episcop, chestiuni pastorale și catehetice, cari bat arzător la ușă.

Programul se va publica în numărul viitor.

Salariile preoțești pe luna Octomvrie s'au ridicat dela Stat și se plătesc la Cassa diecezană în orele oficioase.

CONCURS.

Nr. 4462 B ex 1936.

Pe baza §-ului 63 din Statutul organic combinat cu § 23 p. 5 din acest statut, precum și pe baza §-ului 7 din Regulamentul pentru procedura la alegerea de protopresbiter, Consiliul eparhial publică concurs pentru întregirea postului de protopresbiter în tractul Bocșei-montane, cu sediul în Bocșa-montană.

Recurenții la acest post au să dovedească, că au calificațiunea prevăzută în concluzul Nr. III. al congresului național bisericesc din 1888.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt următoarele:

1. Dotațiunea dela parohia centrală protopresbiterală din Bocșa-montană constă:

a) Dela Societatea U. D. R. suma de 15.000 Lei anual, care eventual se poate reduce.

b) Titulo bir parohial dela s. biserică 3000 Lei anual

c) Taxele stolare uzitate.

2. Dotațiunea protopresbiterală care constă din:

a) Locuință în natură în casa fundațională „Petru Borlovan“.

b) Birul protopresbiteral anual dela preoți conform punctului 32 din „Reșcriptul declaratoriu iliric“.

c) Sesiunea parohială din Jidovini conform deciziei Consistorului diecezan Nr. 3902 B. ex 1910 din 6 Septembrie 1910.

Din considerare la probabilitatea unei eventuale noi arondări a protopresbiteratelor viitorul protopop va trebui să-și dea consimțământul la noua arondare, fără a putea formula vre-o pretensiune materială.

Reflectanții la acest post își vor înainta petițiunile lor ajustate cu documentele autentice despre calificațiunea și ocupațiunea lor de până acuma Consiliului eparhial în termen de 30 zile dela prima publicare a acestui concurs în „Foaia Diecezană“.

Recurenții din alte eparhii vor avea să-și exopereze și permisiunea P. S. Sale episcopului diecezan, de a putea recurge.

Caransebeș din ședința Consiliului eparhial ținută în 24 Septembrie 1936.

Episcopul diecezan:

† VASILE

2—3